

Stilling, og at Staten burde træde hjælpende til, men at man maatte afvise Tanken om at ændre selve det Grundlag, efter hvilket hver enkelt Pension var beregnet.

Det vilde være praktisk talt ugørligt at beregne, hvad der efter de nye Pensionsregler vilde tilkomme de efter tidligere Love pensionerede eller deres Enker, altsaa omregne alle løbende Pensioner, og der vilde herved skabes et Præcedens for at give nye Lønnings- og Pensionslove tilbagevirkende Kraft, hvad man paa ingen Maade kunde tilraade.

En fuldstændig Umulighed vilde en Omregning blive i et Tilfælde, hvor en Stilling svarende til den af Pensionisten i sin Tid beklædte, ikke længere fandtes.

ad 2) Loven af 22. December 1920.

Ved Loven af 22. December 1920 tilvejebragtes der Hjemmel for fortsat at yde de før Tjenestemandsløvens Ikrafttræden pensionerede (understøttede) Tjenestemænd og disses Efterladte Dyrtidshjælp med et noget større Beløb end efter Reglerne i Loven af 22. December 1919.

Idet man erkendte, at der var betydelig Trang til en Forbedring af de gamle Pensionisters Kaar udover den ved Loven af 1919 skabte Ordning, fandt man, at en saadan Forbedring mest praktisk kunde gennemføres i Form af en procentvis Forhøjelse af Grundpensionerne, efter at de laveste af disse — saavel Egen- som Enkepensioner — var forhøjet til 400 Kr. aarlig.

I Henhold til Lovens § 2 forhøjedes derhos Beløb indtil 840 Kr. med 25 pCt. og Beløb over 840 Kr. med 20 pCt.

Endelig tillagdes der efter lignende Principper som i Loven af 22. December 1919 fremdeles de heromhandlede Pensionister Dyrtids- og Konjunkturtillæg efter Tjenestemandsløvens Sætsler.

ad 3) Loven af 1. Maj 1923.

Ved Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 fastsattes der en Forhøjelse af Procenttillægene til de samme Pensioner, som omfattes af Loven af 22. December 1920, saaledes at Beløb indtil 840 Kr. forhøjedes med 35 pCt. og Beløb over 840 Kr. med 30 pCt., hvorhos de saaledes forhøjede Beløb — altsaa de oprindelige Pensioner sammenlagt med Procenttillægene —, for saa vidt de ikke naaede 500 Kr., forhøjedes til dette Beløb.

Til de efter foranstaaende Regler forhøjede Pensioner m. m. udbetaltes derhos — ligesom efter Loven af 22. December 1920 — Dyrtidstillæg efter Reglerne i Tjenestemandsløvens Kap. 5 og Konjunkturtillæg efter Reglerne i samme Lovs Kap. 6, hvorhos der ligeledes for visse Klasser af Enkepensionister til Grund ved Beregningen af Dyrtids- og Konjunkturtillæget til de forhøjede Grundpensioner lagdes et yderligere Beløb af henholdsvis $1\frac{2}{3}$ og $1\frac{1}{2}$ Gange de oprindelige Pensioner, dog med en Begrænsning saavel opadtil som nedadtil af dette yderligere Beløbs Størrelse.

ad 4) Lov Nr. 78 af 1. April 1925.

Allerede kort Tid efter, at Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 var traadt i Kraft, fremkom der fra Pensionisternes Side Klager over, at navnlig de Pensionister, der ikke havde nydt godt af de i 1908—09 givne almindelige Lønforbedringer, ikke ved Loven af 1. Maj 1923 havde faaet deres Pension tilstrækkeligt suppleret.

Spørgsmaalet om de gamle Pensionisters Stilling blev paany rejst under Finanslovedebatten i Oktober 1923, og Spørgsmaalet om at ligestille de ældre Pensionister med dem, der var afskediget efter 1. Oktober 1919 med Pension efter Tjenestemandsløven, var